

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0000-7233-7137>*Атаманенко В. В., Київський національний університет ім. Тараса Шевченка*

КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЯ ПОГЛЯДІВ А. ДЕ БЕНУА ЯК ІДЕОЛОГА «НОВИХ ПРАВИХ»

У статті аналізується феномен європейських «нових правих». Висвітлюються основні етапи розвитку ідеологічних переконань даного політичного спрямування: 1) 1958 – 1972 рр. Етап наслідування класичних право-радикальних політичних поглядів, що підкріплялися псевдо-науковими біологічними теоріями; 2) 1972 – 1979 рр. Етап відходу від біологічного детермінізму та переведення дослідницького фокусу на проблему егалітаризму, породженого іудео-християнством; 3) 1979 – 1983 рр. Етап адаптації ідеології, в котрому наголошувалося на важливості етнічного плюралізму та культурній розрізненості, на протизвагу «етноцидному» впливу США; 4) 1984 р. – до сьогодні. Етап, що знаменується остаточним вибором на користь існуючої доктрини, що зосереджена на диференціалістській «про-третьо-світовій» позиції, постмодернізмі «правих» і повторному відкритті «священного/сакрального», як основи «глибоко вкоріненої» європейської ідентичності. На даному етапі вказується, що подолати «тоталітарний» вплив США можливо тільки шляхом політичного об'єднання Європи між собою та з Третім світом.

Оскільки тоталітаризм з точки зору «нових правих» трактується як будь-яка універсальна ідеологія, теорія, концепція тощо, комунізм позиціонується ними як «найвище можливе зло». Не зважаючи на те, що егалітарний ідеал лібералізму в теорії суттєво відрізняється від переконань про тотальну рівність комунізму, втім, він має останню своїм неминучим кінцем. Таким чином, як стверджують «нові праві» лібералізм постає плацдармом «демократичного тоталітаризму».

Оскільки основні гасла «нових правих» є «Право на відмінність» та «Кінець усім тоталітаризмам» цей рух намагається вирішити питання будь-якої експансії та надає кожній культурі сакрального статусу. Стверджується, що основним ворогом «нових правих» є монотеїзм будь-якої форми, оскільки цей феномен вважається основною причиною виникнення тоталітарності та ідеологічної збройної експансії.

Ключові слова: Ален де Бенуа, «нові праві», ідеологія, постмодернізм, антиглобалізм, тоталітаризм.

Вступ. Не зважаючи на те, що сучасне неоліберальне поняття про політичне прагне до стирання класичних ієрархій та дихотомій, особливо в контексті ідеологій, «нові праві», почавши своє існування з другої половини ХХ ст., продовжують просувати власні чіткі ідеологічні переконання за допомогою різноманітних інформаційних ресурсів. З огляду на постмодерністську революцію в поглядах масового населення, ідеологічний рух «нових правих» коригував власне поняття про політику. Оскільки, за словами Л. Альтюсера, ідеологія неухильна та впливає на життя людей, навіть якщо вони про це не здогадуються, нагальним видається завдання висвітлення основних постулатів «нових правих» в умовах постмодернізму та глобалізаційних процесів.

Методи дослідження. З огляду на те, що А. де Бенуа є основним ідеологом «нових правих» Європи, розкриваються його політичні переконання. В цілому, ідеї французького мислителя можна узагальнати наступним чином: 1) атомізація, ствердження, захист різнорідних культур; 2) відмова від монотеїзму на користь політеїзму; 3) об'єднання Європи з «Третім світом» заради протистояння гегемонії Заходу та Сходу («Großraum»).

Результати дослідження. Французький філософ Ален де Бенуа є одним з тих, хто стоїть в авангарді «нових правих» в Європі. Цей філософ став відомим завдяки просуванню власних ідей через «Групу з досліджень та вивчення європейської цивілізації» (фр. Groupement de recherche d'étude pour la civilisation européenne) або «GRECE», що являє собою аналітичний центр та ідеологічне ядро руху «нових правих» як у Франції, так і на міжнародній арені. Почавши своє

існування від 1969 р., центр існує до сьогодні, збагатившись, при цьому, за некороткий час свого функціонування, різноманітними періодичними виданнями, такими як «Éléments», «Nouvelle École» та «Krisis», засновником та головним редактором котрих є А. де Бенуа.

Ідеї французького мислителя є, зважаючи на певний інтелектуальний та філософський застій післявоєнного часу ХХ ст. в царині політичних наук (особливо у Франції), певною мірою унікальними та несхожими на загально-тенденційне, стереотипне уявлення про те, яким чином повинна виглядати та бути представленою дихотомія «лівий-правий» в академічному дискурсі.

Ідеологічна еволюція GRECE представляє собою довгий шлях становлення та коригування власних ідей задля уможливлення їх наукового обґрунтування. Почавши з класичного расового/національного месіанства, характерного для фашистської та націонал-соціалістичної тоталітарних ідеологій, «нові праві» є такими, що змогли відійти від класичного розуміння расової чи будь-якої іншої аксіологічної ієрархії (що може мати своїм наслідком виправдання насилля стосовно інших «неповноцінних» або «нижчих» рас/національностей) та переформатувати цю «ієрархію» в сповідання якомога інтенсивнішої атомізації та диференціації культур, шляхом ствердження їхньої унікальності та «незаперечного права на життя». Загалом, суттєві зміни, через які пройшов рух «нових правих» знаменується чотирма наступними етапами [1, с. 102-103]:

1) 1958 – 1972 рр.

Формування основної частини доктрини, в якій наголошувалося на між-індивідуальній, між-генетичній нерівності – і генетичному детермінізмі – поширенні уявлень про спадковий інтелект, а в дослідженнях превалювало вивчення фізичної антропології та «наукової» расології;

2) 1972 – 1979 рр.

Зміна доктрини, в котрій акцент ставився тепер на ідеї елітарності, різноманітності психічних типів і негативного впливу «іудео-християнства» на європейську цивілізацію. Дослідницьке поле тепер займали специфічні ідеї анти-егалітаризму та європейського язичництва – доктрина нео-аристократії «а-ля Ніцше», яка артикулювала більш-менш диференційований «анти-расизм», а також «наукову» доктрину європейської культурної ідентичності, засновану на опортуністичному використанні творів Жоржа Дюмезіля. Також цей період знаменувався початком «категоричного культуризму» правих, головним ворогом якого був егалітаризм, породжений монотеїзмом;

3) 1979 – 1983 рр.

Адаптація доктрини вплинула на висвітленні культурних ідентичностей та відмінностей в контексті етно-плюралізму та радикального культурного релятивізму (в основному запозиченого від лівої інтелігенції), протиставленого західному «етноцидному» універсалізму. Почалася ліквідація правих ідей: наголошується на приматі економіки, починається бурхливий протест проти ліберального капіталізму, засудження «редукціонізму» (включаючи генетичний детермінізм соціобіології), анти-тоталітаризм і розвиток диференціалістських ідей – «причини народу» (англ. cause of the people) і «права народу» (англ. rights of the people) – на протигагу правам людини – системі абстракцій, що служить західному імперіалізму. Головний ворог знову змінився і набув несподіваного вигляду в обличчі США: такі явища, як західництво, американізм, атлантизм, універсалізм, ліберальний космополітизм та ідеологія ринку перетворилися на нову «анафему»;

4) 1984 р. – до сьогодні.

Цей період знаменується остаточним вибором на користь існуючої доктрини, що зосереджена на диференціалістській «про-третьо-світовій» позиції, постмодернізмі «правих» і повторному відкритті «священного/сакрального», як основи «глибоко вкоріненої» європейської ідентичності. Незважаючи на численні тенденції та втрату консенсусу (на найвищих рівнях і в сферах впливу), «нові праві» знайшли унікальний ідеологічний ґрунт – захист ідентичностей і вкорінених традицій, повага до абсолютних відмінностей у протистоянні «прихильникам занепаду людства»: в минулому, американо-радянському – зараз, виключно американському, пануванню. Нові праві представили себе як партію різноманітності та толерантності на протигагу партії імперської одноманітності та декультурації народів. Грандіозна мета-політична мета полягала в тому, щоб «зберегти всі культури живими [...] [та] спробувати зберегти різноманітність світу» [2, с. 222].

Ален де Бенуа скептично ставиться до класичного розмежування між «правими» та «лівими» ідеологіями. Він зазначає: «Сьогодні, на міжнародному рівні головне протиріччя між «правими» і «лівими», лібералізмом і соціалізмом, фашизмом і комунізмом, «тоталітаризмом» і «демократією» більше не існує. Скоріше, воно тепер знайшло своє місце між тими, хто хоче, щоб світ був одновимірним, і тими, хто підтримує плюралістичний світ, заснований на різноманітності культур»;

між тими, хто захищає справу народів, і тими, хто захищає права та обов'язки громадян, які їх складають» [2, с. 17].

«Нові праві» стоять на позиціях проти будь-яких проявів «аксіологічної ієрархії», таких як расизм, фашизм, націонал-соціалізм, інтелектуальна дискримінація чи дискримінація пов'язана з походженням. Основними ідеологічними гаслами «нових правих» є «Право на відмінність» та «Кінець усім тоталітаризмам» [1, с. 116]. Редколегія № 33 (1980) журналу *Éléments*, вказує: «Щоб покласти край усім тоталітаризмам, потрібно визнати право кожної культури на відмінність. Європейські народи повинні досліджувати глибини своєї духовної ідентичності [...]» [1, с. 116]. «Нові праві» розуміють своєю основною задачею постулювання цінності кожної з народностей, асболютизацію їхнього різноманіття та категоричну політику «незмішування»: різновид культурної автаркії поєднаної з культурним плюралізмом, котрий передбачає особисту відданість власним традиціям та повагу до інших таких самих традиційних каркасів, їхню взаємну недоторканність.

Основною ідеологією, що піддається критиці зі сторони «нових правих» є комунізм, або, як прийнято його називати, притримуючись їхньої парадигми мислення, – «демократичний тоталітаризм». Усі інші політичні переконання, котрі мають егалітарний відтінок (особливо лібералізм), засуджуються в силу того, що так чи інакше слугуватимуть провісниками комуністичної рівності. Незважаючи на те, що егалітарний ідеал лібералізму в теорії суттєво відрізняється від переконань про тотальну рівність комунізму, втім, він має останню своїм неминучим кінцем. Основна проблема ліберальних концептів політичної та легальної рівності знаходиться, на думку «нових правих», в їхньому заздалегідь невірному переконанні щодо здатності держави в обмеженні рівності тільки цими двома сферами. Вони стверджують, що рівність неможливо помістити в певні рамки – її межі завжди будуть розширюватися і, в решті-решт, вимагатимуть зрівняння і в економічній сфері. «Нові праві» зазначають, що марксисті, внаслідок цього, знаходяться на вигідніших позиціях, що дозволяє їм успішно критикувати ліберальні держави як «обмежено рівні». Таким чином, лібералізм, як вказують А. де Бенуа, Луї Руж'є, П'єр Кребс та ін., являє собою плацдарм «демократичного тоталітаризму». А. де Бенуа вказує з цього приводу наступне: «Лібералізм розкриває свою «шизофренічну» природу і конституційну неспроможність в світлі того, що це режим, котрий одночасно генерує нерівність і створює теоретичні підвалини своєї легітимності, відчуваючи відразу до неї. Цим і пояснюється те, чому ліберальні політики не мають бодай чогось, що вони могли би протиставити своїм соціалістичним критикам, окрім більшої ефективності – котра [...] являє собою більшу гарантію успіху на шляху до спільних цілей» [3].

Незважаючи на те, що такі, вже класичні, теоретики тоталітаризму, як Г. Арндт, Р. Арон, К. Поппер чи Я. Тальмон, ставлять в приклад класичних тоталітарних держав Радянський Союз чи Націонал-соціалістичну Німеччину, втім, на думку одного з провідних англійських ідеологів «нових правих» – Майкла Уокера – мірилом «тоталітарності» тієї чи іншої ідеології повинні бути не її «результати», а «кінцеві цілі», котрих вона прагне. Оскільки лібералізм бажає охопити людське суспільство в його тотальності «[...] існує тоталітарний лібералізм. Якщо дане визначення й здається оксюмороном, воно демонструє, наскільки ми навчені відокремлювати лібералізм від тоталітаризму. Наші критерії оцінки тоталітарного (радикальні ідеї, концентраційні табори, таємна поліцейська служба, культ маскулітності, шанування держави), немов би за волею випадку, виключають всі можливі методи, до яких вдається лібералізм, перебуваючи при владі» [4, с. 5].

Т. Суніч, хорватський політолог, стосовно тоталітарної природи лібералізму зазначає: «Нові праві вважають, що ліберальні суспільства, стаючи соціально прозорими й зводячи свободу до економічної «свободи», свідомо зрікаються вищих духовних цінностей і тим самим розкривають свою прототалітарну природу, попри увесь удаваний соціальний та політичний плюралізм, який вони так палко підтримують. Відомий французький консервативний дослідник Клод Полен вбачає в індивідуалізмі, економізмі та егалітаризмі основні складові тоталітаризму, який лежить приспаний в глибині давніх ліберальних суспільств» [5].

Лібералізм, посилаючись на К. Полена, має прихований диктатурний підтекст тому, що оскільки, як вже було сказано, він, не здатний утримувати «рівність» в межах сфер політики та права, буде вимушений все більше урівнювати людей й економічно. Зважаючи на повсюдне бажання «матеріального ідеалу», котре неможливо задовольнити, людина, будучи приреченою на гіперіндивідуалізм економічного інтересу, в решті-решт почне бачити причину своєї фінансової обмеженості в інших членах суспільства. Як наслідок, все, що їй залишиться, це, в силу неможливості

задоволення власних матеріальних забаганок, що невпинно з'являються, добровільно відмовитися від певної частки свободи та змусити до цього інших: «Полену сучасне ліберальне суспільство нагадує Сізіфа наших днів, який замість недолугого каменю накинув на себе завдання підняти тягар золота на вершину суспільства у спробі створити подобу ідеальної справедливості та рівних можливостей для всіх. Оскільки така «рівність у достатку» є недосяжною, єдино доступною стає «рівність у бідності», в якій кожен матиме рівну частку влади, і де ніхто не матиме більше влади, ніж його співгромадяни» [6].

Стосовно себе А. де Бенуа неодноразово зазначав, що він проти будь-яких проявів експансивного етатизму, тоталітарних режимів ХХ ст. та різноманітних форм стигматизації як всередині суспільства так, тим більше, і поза ним [75, с. 81]. Втім, перед тим як посилатися на слово «тоталітаризм» в контексті французького філософа, варто сказати, що він розуміє цей термін в потрібному вимірі: 1) як монотеїзм «іудео-християнства»; 2) як етатистські режими ХХ ст.; 3) як економічну, а за цим і культурну, експансію США.

Монотеїзм «іудео-християнства» постає для А. де Бенуа та «нових правих», оскільки вони стоять на ґрунті проголошення культурної атомізації, як основна проблема європейської цивілізації, котра призвела до виникнення марксизму, тобто до універсалізації, а отже, за переконаннями цієї ідеологічної течії, до найбільшого можливого зла – стирання культурної ідентичності. Проблема «іудео-християнства» для «нових правих» полягає у першопричині виникнення ідеї егалітарності – рівності усіх людей. Вони вказують, що зрівнявши всіх перед одним єдиним Богом, християнство заклало основу демократичної, соціалістичної, ліберальної та комуністичної ідеологій, котрі виникли як наслідок секуляризації в ХVIII ст. християнських ідей: «Спочатку егалітарну антропологію можна було викласти лише в теологічних термінах – у міфі про рівність перед Богом. Однак згодом воно поступово й неминуче стало секуляризованим. Так було, коли з'явилися демократія, соціалізм і комунізм, коли егалітаризм був «спущений на землю», коли тут, внизу, вони замінили потойбічне. На сьогодні, секуляризація християнської теології завершилася. Навіть Церква визнає в сучасному егалітаризмі «вишпекану [...] [нею] [...] дитину» [1, с. 106].

Релігія християнства, як вказують «нові праві», окрім того, що гомогенізувала та універсалізувала усі європейські культури, в додаток до цього схильна, за своєю природою, до збройної експансії «за віру», оскільки її апологети переконані, що на Землі повинна існувати лише єдина віра в одного Бога. Отже, «нові праві» роблять з цього закономірний висновок: «точкою відліку» усіх тоталітарних ідей є монотеїзм. А оскільки це так, то боротися з наслідками, а не з причиною – з секуляризованими егалітарними ідеями, а не з християнством – немає ніякого сенсу: «Сумнів в егалітарній концепції світу, сьогодні видається фундаментальною умовою для ефективної боротьби з негативізмом, редукціонізмом і «масовізацією». Недостатньо скаржитися на симптоми занепаду. Потрібно визначити їх причини. Тільки впливаючи на причини, наслідки будуть повністю змінені» [1, с. 110].

США, для А. де Бенуа, постає як абсолют секуляризованого монотеїзму та егалітаризму. Як вказує французький філософ, громадяни цієї країни в своїй основі керуються трьома основними постулатами, що походять з епохи Просвітництва [7, с. 88]: 1) теорія суспільного договору; 2) мова «прав людини»; 3) віра в прогрес.

Останні дві цінності американців особливо йдуть в розріз з політичними переконаннями А. де Бенуа. Під «вірою в прогрес» тут варто розуміти нескінченний розвиток капіталістичної системи, котрий дужче за комуністичну ідеологію схильний до стирання кордонів та культурних ідентичностей, оскільки, як сказав Томас Джефферсон, цитуючи Адама Сміта, «[...] торговці не мають держави. Єдиною державою, котра для них існує, є та, з якої вони отримують найбільші прибутки» [8]. Як вказує А. де Бенуа: «Ідеологія прав людини тепер стала своєрідною новою світовою світською релігією, відіграючи передусім легітимуючу роль у глобальному поширенні ринкової системи» [7, с. 97], а отже прирівнюється ним до «тоталітарних універсалізуючих ідеологій», проти яких варто боротися. Ален де Бенуа, розмірковуючи про американське поняття про життя, приходять до думки, що взявши за абсолют капіталізм та поставивши на собі «месіанське пуританське ярмо відродження усього світу», шляхом відмови від європейсько-континентальних католицьких переконань, американці представляють собою абсолютізацію секуляризованого монотеїзму, богом котрих стала віра в «права людини» та «нескінченний прогрес»: «Перші іммігранти також бажали створити нове суспільство, яке, ймовірно, відродить усе людство. Вони бажали створити нову землю обітовану, яка могла б стати моделлю Всесвітньої Республіки. Ця біблійна тема, центральна для пуританської думки, продовжує зустрічатися як головний лейтмотив всієї американської історії [...]» [7, с. 89]. А. де Бенуа

стверджує, що апологети американського стилю життя позиціонують його як єдину можливу альтернативу і не залишають можливості розкриття унікальності кожного з народів, шляхом політичного, економічного тощо остракізму Іншого. Слідуючи такій парадигмі мислення, інші держави отримують право на гідне існування тільки у випадку переймання та наслідування американської культури: «У такому контексті «міжнародні відносини» означають [...] глобальне поширення американського ідеалу. Будучи взірцем досконалості, американцям не потрібно знати Інших, але Іншим залишається прийняти їхній спосіб життя [...] [та і взагалі] для багатьох американців зовнішнього світу («решти світу») просто не існує, або, скоріше, теоретично вони допускають його існування у випадку американізації – необхідної передумови, щоб стати зрозумілим» [7, с. 89].

Отже, щоб побороти культурний занепад та гомогенізацію, А. де Бенуа та «нові праві» вбачають єдиний вихід в поверненні до політеїзму. Політеїзм, оскільки він має в своїй основі віру в багатьох богів, схильний до толерування інших релігій, а історичні дані вказують навіть на переймання певних пантеонів одними народами у інших: «У язичництві природно вважається, що існують різні народи, кожен з яких має свою особливу віру. Ці вірування не заважають іншим народам мати свої. Таким чином між вірою та приналежністю до міста чи нації встановлюється природний зв'язок. Греки поклонялися грецьким богам; римляни поклонялися богам Риму» [7, с. 94].

Втім, те, що Європа повинна бути різномірною культурно не означає, що вона не повинна бути політично-консолідованою. Європу треба розуміти як окремих «Великий простір» («Großraum») – поняття яке було введено Карлом Шміттом в праці «Номос Землі»: це переконання, яке актуалізує поняття «справжнього» (тобто зовнішньополітичного) політичного плюріверсуму, шляхом повернення від поняття «справедливої війни» (котре ввела англо-саксонська правова система, дегуманізувавши «ворога») до «*jus publicum Europaeum*», котре визнає поняття «ворога», з яким можна домовитися, а отже, гуманізує поняття війни. У випадку цього повернення будуть зруйновані домагання США на всесвітню гегемонію, оскільки вони експлуатують «право на самозахист», проводячи при цьому, легітимізовані таким чином, гуманітарні інтервенції. Цей принцип дозволить протистояти гегемонії Заходу та Сходу шляхом об'єднання, до того ж, з Третім світом: «[...] я також виступаю за багатополарний світ, де великі континентальні блоки культури та цивілізації могли б відігравати роль регуляторних полюсів у глобалізованому світі. Я вороже ставлюсь до Європи як ринку (фр. *Europe-marche*), але я досить прихильно ставлюся до Європи як сили (фр. *Europe-puissance*), бо лише тоді, коли Європа нав'яже себе світу як незалежна сила і стане політично єдиною, вона зможе звільнитися від домінування фінансових ринків і, загалом, від грошової системи» [7, с. 92].

Висновки. «Нові праві», не зважаючи на постмодерністську парадигму мислення, продовжують еволюціонувати та просувати власні чіткі ідеологічні переконання. Загалом, їх можна окреслити наступним чином: анти-тоталітаризм (монотеїзм, лібералізм/комунізм, економічна/культурна експансія США) та культурний плюралізм (політика «незмішування») через політеїзм. «Нові праві» та А. де Бенуа, як їхній основний ідеолог, бачать Європу розрізненою культурно (багатобожжя), але об'єднаною політично («Großraum») між собою та з Третім Світом: тільки таким чином, як вони вважають, постане можливість протистояти будь-яким тоталітарним/уніфікативним проектам.

Бібліографічний список:

1. Taguieff P.-A. From Race to Culture: The New Right's View of European Identity. *Télos*. 1993. No. 98-99. P. 99-125.
2. Benoist A. de Europe, Tiersmonde, mémecombat. Paris: Éditions Robert Laffont, 1986. 253 p.
3. Benoist A. de L'ennemi principal URL: <https://www.revue-elements.com/produit/mourir-pour-gdansk-version-pdf/> (date of access: 08.04.2024).
4. Walker M. Against all Totalitarianisms. *The Scorpion*. 1986. No. 10. P. 1-7.
5. Калюга І. Томіслав Суніч: Метафізика рівності // Український культурно-освітній проект «Пломінь». 2020. URL: <https://plomin.club/tomislav-sunic-equality/> (дата звернення: 08.04.2024).
6. Калюга І. Томіслав Суніч: Тоталітаризм і егалітаризм. Український культурно-освітній проект «Пломінь». 2020. URL: <https://plomin.club/totalitarianism-and-egalitarianism/> (дата звернення: 08.04.2024).
7. Versluis A. A Conversation with Alain de Benoist. *Journal for the Study of Radicalism*. 2014. Vol. 8, No. 2. P. 79-106.
8. Jefferson T. Patriotism and Merchants URL: https://cooperative-individualism.org/jefferson-thomas_correspondence-patriotism-and-merchants-1814.htm (дата звернення: 08.04.2024).

References:

1. Taguieff, P.-A. (1993). From Race to Culture: The New Right's View of European Identity. *Télos*, (98-99), 99–125.
2. Benoist, A. de. (1986). Europe, Third World, same fight. Paris: Éditions Robert Laffont, 253. [in French].
3. Benoist, A. de. (1982, March). The main enemy. <https://www.revue-elements.com/produit/mourir-pour-gdansk-version-pdf/>. (date of access: 08.04.2024). [in French].
4. Walker, M. (1986). Against all Totalitarianisms. *The Scorpion*, (10), 1–7.
5. Kaliuga, I. (2020, March 7). Tomislav Sunich: The Metaphysics of Equality. <https://plomin.club/tomislav-sunic-equality/>. [in Ukrainian].
6. Kaliuga, I. (2020, July 7). Tomislav Sunich: Totalitarianism and Egalitarianism. <https://plomin.club/totalitarianism-and-egalitarianism/>. (date of access: 08.04.2024). [in Ukrainian].
7. Versluis, A. (2014). A Conversation with Alain de Benoist. *Journal for the Study of Radicalism*, 8(2), 79–106.
8. Jefferson, T. (1814, March 17). Patriotism and Merchants. https://cooperative-individualism.org/jefferson-thomas_correspondence-patriotism-and-merchants-1814.htm. (date of access: 08.04.2024).

Atamanenko V. Conceptualization of a. De benoist's political views as an ideologist of «new rights»

The article analyzes the phenomenon of the European «new rights». The main stages of the development of the ideological beliefs of this political direction are highlighted: 1) 1958 – 1972. The stage of imitation of classic right-wing radical political views supported by pseudo-scientific biological theories; 2) 1972 – 1979. The stage of abstraction from biological determinism and shifting the research focus to the problem of egalitarianism generated by Judeo-Christianity; 3) 1979 – 1983. The stage of ideological adaptation, which emphasized the importance of ethnic pluralism and cultural diversity, as opposed to the «ethnocidal» influence of the USA; 4) 1984 – until today. A stage marked by the final choice in favor of the existing doctrine centered on a differentialist «pro-Third World» position, the postmodernism of «new rights» and the rediscovery of the «sacred» as the basis of a «deep-rooted» European identity. At this stage, it is indicated that overcoming the «totalitarian» influence of the USA is possible only through the political unification of Europe among itself and with the Third World.

Since totalitarianism from the point of view of the «new rights» is interpreted as any universal ideology, theory, concept, etc., communism is positioned by them as «the highest possible evil». Despite the fact that the egalitarian ideal of liberalism in theory is significantly different from the beliefs about the total equality of communism, however, it has the latter as its inevitable end. Thus, according to the «new rights», liberalism becomes a bridgehead for «democratic totalitarianism».

Since the main slogans of the «new rights» are «The right to be different» and «The end of all totalitarianisms», this movement tries to solve the problem of any expansion and gives every culture a sacred status. It is argued that the main enemy of the «new rights» is monotheism in any form, since this phenomenon is considered the main reason for the emergence of totalitarianism and ideological armed expansion.

Considering the fact that A. de Benoist is the main ideologist of the "new rights" in Europe, his political beliefs are revealed. In general, the ideas of the French philosopher can be summarized as follows: 1) atomization, affirmation, protection of heterogeneous cultures; 2) rejection of monotheism in favor of polytheism; 3) uniting Europe with the «Third World» for the sake of confronting the hegemony of the West and the East («Großraum»).

Keywords: Alain de Benoist, «new rights», ideology, postmodernism, anti-globalism, totalitarianism